

nyainak (későbbi nagyszerű könyveiben) felfedezője — bukkant rá, mint olyanra, ahol hírlapírók, írók és „kapcsolt részeik” remekül elbújhatnak sztorizni, pletykálkodni, de úgy, hogy közben „a világ” is lássa őket, ha kíváncsi rájuk. A mellettük lévő Abbazia — akkor — túl nyárspolgárinak, a szemben lévő Rosemary presszó meg túl mondén helynek tűnt. (A Rosemary később Rozmaringgá nem kivirágzott, inkább lekopott, míg a Brasil sokáig őrizni tudta a maga szolidan bohémes, soha nem feltűnő, de nem is elvásott jellegét.) Nos, Kellér Andor — ám az sem lehetetlen, hogy a bodrosfejű Kálmán Jenő, a Színházi Élet egykori humoristája, a bökkversek és a Sicc-sztorik nagymestere — intő jelére megindult a „birnami erdő”, vagyis a tegnaptól az új világba került, de még működő-működgető hírlapírók nem túl nagy, de annál színesebb serege a Brasilba. Ott tanyáztak reggel, ott délben, ott este. (Mikor hírlapírtak? Máig sem megfejtett rejtély.)

Kik voltak a legtörzsebb törzsvendégek? Legelőször is a már említett Kálmán Jenő, aki ugyanúgy agglegény maradt, mint a „kurta Balla” néven ismert Balla Ernő, aki *Tőf-tőf* címmel egy időben autó-rovatot szerkesztett a Színházi Életben. Jó társuk volt alacsony termetben és agglegénységben Bihari Mihály, aki ugyan soha nem dolgozott a hajdani, nevezetes színházi lapnak (gyorsíró volt a Népszavánál), de már azért is teljes jogú tagja lehetett e „póni-trió”-nak is becézett hármasnak, mert mindhárman nemcsak Krúdy-figurák voltak, hanem annak idején személyes barátai is „Gyula úr”-nak. (Már amennyiben Krúdy esetében barát lehetett valaki, különösen, ha a kávé és nem a bort kedvelte. A „pónik” Szindbád apródjai és — mint Kellér Andortól tudjuk — kényesebb lóverseny- és szerelmi ügyeinek intézői voltak. Kedvükért Krúdy is be-betért volna a Brasilba!)

Allandó tag volt a presszóban az ősen, bittal is délceg Bródy András: kétszeresen is a „Krúdy-istálló”-ból. Ő ugyanis Bródy Sándor legidősebb fia lévén — Krúdy mesterként tisztelte a Kaál Samu és a Rembrandt alkotóját — nemcsak ügyintézője volt a nálánál sokkal idősebb íróknak,

hanem kísérője is. Nyírségi, balatoni látogatásain ugyanúgy, mint a kártyaklubokban vagy óbuda darvadozásokon. Birta borral is, hallgatással is. Ugyanakkor a negyvenes évek közepétől az ötvenes évek elejéig a lóverseny-vállalat alkalmazottja is, aki elérte, hogy több lovat Krúdy-hősökről és hősnőkről nevezzenek el. *Halmai Imre*, a „pesti nótafa”, az akkoriban bizony meg lehetőségen alkoholkedvelő, kitűnő komikus is meg-megjelent a Brasil előtt. A pesti Csikágóból nem egyszer gyalog vándorolt a kis terasz elé, hogy — de erről még szó lesz — „megvárja” az ottaniakat. (Most Chicagóban él, és mint disztíngvált, idősebb gentleman látogat hazá.) De többek között egy „Creola” becenevű, rozszant férfiú is gyakori vendég volt a presszóban, s még az agg, de virgonc hírlapírók törzsasztalához is odasettenkedett. („Creola” azért volt, mert hajdani dali színész korában a „Creola, bizony isten, nem csoda...” kezdetű dalt énekelte, állítólag. Akkoriban — borízú hangján — a közeli Fuhrmann korcsmában és környékén szórakoztatta boritalért és némi készpénzért dallal a jószívű szeszbrudereket. A Brasil volt az egyetlen hely, ahol kávé ivott és fizetett is érte.)

*

Ilyen törzsközönség körében ült — aktív miniszterelnökként — Dinnyés Lajos. Nem mindenkiel „tárgyalt”, az biztos, és az is tény, hogy politikáról itt már nem esett szó. Krúdy-figurák és barokk ívű mondatok — Dinnyés is nagy krúdysta volt —, hajdani lovak és egykori pesti „nagy nők”, elkopott („nosztalgia-korunk”-ban újra felkapott) slágerek, például a Zerkovitz-szerelte „cerkovácok”, nagy körvonalakban ez volt a témakör a Brasilban. Amikor a némileg izgága Bródy Bandi és a szelíd, de makacs „kurta Balla” között kissé elfajult egy vita egy hajdani, „futottak még” ló és gazdájának „futottak még” szeretője körül, Dinnyés Lajos körülnézett, körülmutatott és fel-sóhajtott:

— No, szép alakok között élek én! — Aztán saját mellére bökött, nem kevés öngúnnyal: — És, Istenem, én vagyok itt a miniszterelnök!...

*

*

1946 végén azonban, mint (különben mindig civilben járó, hiszen katonai rangja nem volt) hadügyminiszter Dinnyés Lajos egyszer csak rákapott a Brasilra; ez is egyik pesti törzshelyévé lett. Miniszterelnökként is a Dabas-Parlament-Brasil háromszög között cikázott, ha ugyan e kifejezés ráillhet valakire, aki — „fogyókúra” után is — legalább százhusz kiló volt. (Később, a Parlament helyett, az Országos Mezőgazdasági Könyvtár Attíla utcai, patinás helyisége lett a „dinnyési háromszög” harmadik szöge.)

Ehhez azonban tudni kell: mi volt a Brasil. Ez ugyanis nem csupán egy pesti presszó volt a sok közül, Az Andrássy út és a Liszt Ferenc tér sarkán lévő helyiségre valószínűleg Kellér Andor — a „Krúdy-világ” maradvá-